

Нѣщо страшно приближаваше срѣдъ тишината и нощната тъмнина. Ужасъ и предсмъртна мжка завладѣха душата на Исуса.

— Татко, извика той, Татко мой, ако е възможно, нека мине отъ мене тая кървава чаша!.. Но не, не! Нека бжде не както азъ искамъ, а както ти искашъ, мой небесний Татко!

Той стана отъ мѣстото си и, наметнатъ съ дрехата си, отиде тамъ, дето бѣ оставилъ ученицитѣ си. Тѣ и тримата спѣха дълбоко, притиснати до единъ голѣмъ камъкъ, който ги запазваше отъ вѣтъра.

Той ги разбуди и каза на Петра: „Какъ да не можете да постоите единъ часъ съ мене и да се помолите? Молете се, молете се, ви казвамъ! Молете се, за да не паднете въ изкушение. Духътъ е бодъръ, а плътта е немошна“.

Следъ това той пакъ отиде на сжщото мѣсто, колѣннич предъ камъка, дигна скръстени рѣцѣ нагоре и пакъ почна да се моли: „Татко мой! Небесний Татко! казваше той: да мине тая кървава чаша. . . но да не бжде моята воля, а твоята, защото ти си ме пратилъ на земята“.

Като свърши молитвата, Исусъ стана и отново обиколи ученицитѣ си, но тѣ пакъ спѣха така, че едва можеше да ги разбуди. Сънни, съ натежнѣли клепачи, тѣ едва разбираха, що имъ говорѣше той. А той отново ги канѣше да се молятъ: „Моята душа скърби смъртно. Постойте съ мене и се помолете!“

Следъ това пакъ отиде при своя камъкъ. Третиятъ падна на колѣне и почна да се моли. Всичката му душа се изливаше въ гореща молитва. И слезитѣ му, падаха като капки кървавъ потъ. Той из-